

DAN LUNGU
PRINCIPIUL
VISELOR
COMUNICANTE

sau Vlogger
la vreo 14 ani

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2024

Cuprins

Urma să împlinesc 13 ani, vă amintiți?.....	5
Cum spuneam,	10
Glumițe în Casa polițistului	19
Glumițe și nu prea.....	27
Bine ați venit în ou!.....	30
La zoo, surprize cât China	38
Unde apare fata Împăratului Roș	53
Nu mi-ai fost indiferentă.....	60
Închid ochii și apăs	66
Pe zebră, spre Pixie	75
zbaanG! după care urmează restul.....	84
Vorbirea pe voci, planul ascuns.....	89
Cu Pixie în carne și oase, pe acoperiș și mai Departe	98

Complikații	110
CăDerea	114
disclaimer	116
Întuneric e prea puțin spus.....	117
Când fetița a întors Capul.....	124
Un AdN șturlubatic.....	131
La bal musk-at.....	141
În sfârșit, la sfârșit.....	151

Din geamătul lung se naște un vuiet. Zeci de zgomote mici, de sunete necunoscute se unesc într-o simfonie de-a dreptul nemuzicală. Un monstru metalic își dezmoțeste toate oasele și oscioarele, toate șuruburile și piulițele, se întinde, scârțâie din toate încheieturile nefolosite sute de ani, apoi începe să tremure, se scutură ca un câine ud.

Huruitul vine de peste tot și de nicăieri. De-ai vrea să te ferești de ceva, n-ai ști încotro s-o apuci.

Cupola enormă de sticlă de deasupra grădinii zoologice începe să tremure vizibil. Vibrațiile sale sperie păsările care trec pe deasupra și înspăimântă norii. Vârful cupolei prinde să se deschidă imperceptibil, ca un nasture care se dilată. Petale mari de sticlă, tivite cu un cheder alb prăfuit, se desfac scârțâind.

O uriașă lalea cu petale transparente își desface cupa spre soare și aer.

Valuri nevăzute de oxigen dau năvală, primind aerul îmbâcsit, împutit, insuportabil.

Animalele ciulesc urechile, freamătă nările, ridică privirile, ies din amortea cu care le împăiase

lipsa de aer, încep să tropie, să-și înfoaie cozile, unele mai spectaculoase ca altele.

Huruitul unui lanț greu târât pe beton urcă mocnit dinspre subsoluri. În sistemul de jgheaburi împânzit printre bulele de sticlă începe să șopotească apa, apoi să gâlgâie, să dea năvală... Animalele însetate se aruncă cu boturile în cuvele până de curând uscate. Cele mai mici se aruncă în apă, se scaldă, stropesc totul împrejur, cu o veselie explozivă.

Lentoarea și amortșala de până acum lasă locul bucuriei și vitalității. Chiar și hipopotamul enorm cu blană de vidră și creastă de papagal Cacadu sare ca o capră, zdupăie și se mișcă de colo-colo, debordând de entuziasm, în ceea ce probabil își imaginează că ar fi un dans. E caraghios, dar e fericit.

Benzi rulante aflate puțin deasupra podelei încep la rândul lor să geamă, să scârțâie, să tușească și în cele din urmă să se pună în mișcare. Ca la autoservire, diferite feluri de bucate încep să se perinde din rezervele pentru situațiile de avarie, de la semințe de diferite dimensiuni la fructe

uscate, făinuri de varii culori și hălci de carne conservate ca prin minune.

Vietățile se reped asupra hranei. Care ciugulesc, care înfulecă, care mursecă. E o mișcare haotică, o vânzoleală de nedescris în toată grădina, dar una plină de exuberanță, nicidecum de spaimă. Deprimarea face loc chefului de viață.

Totuși, zebra n-a mințit. Nu și-a bătut joc de mine. Asta mă liniștește oarecum.

Cu foamea și setea potolite, vietățile încep să cânte, să orăcăie, să ragă, să chițăie, să behăie, să râdă și chiar să se ciorovăiască. Două maimuțe buzate cu cozi lucioase ca șarpele se iau la hartă și se împing una pe alta. O vietate cu trompă de elefant face baloane multicolore de dimensiunea unei mingi de baschet. Zece broaște fac concurs de prins muște cu limba.

Hop, iată că Z a ajuns chiar lângă mine, sus. Cum o fi făcut?

— Hei, ce spui, neghiobule? întrebă zebra

— Ai avut dreptate. Dar te rog să vorbești frumos.

— Linișteeee! Linișteeeee, vă rog! strigă autoritar zebra cu pătrățele către toată suflarea grădinii zoologice. Liniște!

Ca prin farmec, cu ochii ațintiți spre noi, animalele se potolesc. Mai puțin maimuțele, care, știe toată lumea, sunt cele mai neserioase ființe din lume.

Am strigat simultan în 462 de limbi, îmi mărturisesc Z plină de mândrie, în șoaptă, la ureche.

— Atenție la mine! strigă Z. El este Leep, Leep Ugnul. El este eroul nostru. Salvatorul nostru. Cum strigăm?

— Leep, Leep, huura! strigă toată suflarea în cor, de tremură petalele de sticlă ale cupolei.

— Hai, încă o dată, insistă Z.

— Leep, Leep, huura! strigă din nou, zguduind balustrada de care mă țin ca să nu leșin.

Trebuie să recunosc, sunt topit de emoție.

Ați ghicit, mă trag cu nădejde de lobul urechii drepte. Îmi vine să mă trag cu ambele mâini.

— Mulțumesc, Z! Sunt copleșit. Zău!

— Și eu sunt emoționat, nu numai tu, să știi.
Chiar dacă ești un îndărătnic!

— Cum facem cu Pixie? Mi-ai promis ceva!

— Cât despre Pixie... Prietene, sunt un animal de cuvânt, facem așa cum ți-am spus. Pornim spre ea. Acușica!

— Știi cumva ce face în acest moment?

— Sigur că da.

Apoi tace.

— Păi nu-mi spui și mie? Ce face?

— Chiar vrei să știi?

— Daaaaa! Normal!

— O secundă, să mă concentrez.... A ajuns într-un spațiu întunecos, stă ghemuită, respiră în șoaptă. Inima i se zbate ca un titirez. E undeva sus. Se ascunde. Trei oameni roșii o caută peste tot. Doi dintre ei fumează. Unul spune ceva despre o cofetărie dintr-un buncăr.

— Ceee? Pe bune?! Și ce zice?

— Dacă nu-ți tace fleanca, nu pot să aud. Nu mă mai claxona atât, strigă iritată Z.

